

Komma wi wäl till pass, utan wraget och bång,
Och de Spejare snart gå sin gång.

Wi ha wänner, men ock ej på fiender brist,
Hwilka söka med wäld och med list
Att bereda vårt fall, ty den afunden går
Att spy gift hwar han nån sin förmår.

Men wi ge vårt förakt åt ett afundsjukt pack,
Som förtjena blott we-rop till tack
För sitt hjäfs och sitt nit för en orättwis sak,
Som de nesligen tagit på bak.

Wi ej fälla vårt mod, wi förlita oss på,
Att wi städse ska segra ändå,
Ty vår sak den är god, och vår rättighet klar;
Bort med grubbel på kommande dar!

När wi samlat ihop våra skördar en gång
Utas flera års mödor och tvång,
Sätta wi oss i ro, köpa Gårdar och fält,
Der wi lefwa så makligt och fält.

Se, så tänka och handla och lefwa wi jemt
Är från år, under allwar och skämt.
Se, så ordagrant lyder vår Westgöta-Balk;
Hvem den klandrar, är oförskämd Skalk.

WESTERÅS, D. Torzell, 1833.

Köstar i st. Banco.

GS 1388

Westgöta-Balken.

Idel lögn, idel dikt är den Knallare-Balk,
Som han skrifwit den hutlöse Skalk,
Som med spyfluge-fram uti fuskade rim,
Wäcker löje i dårarnes him.

Skämta lagom, Munsjör, med de Knallar, jag ber;
Tacka Gud, om Han Knallar dig ger
Till att mätta dig med, ty förråds-kammarn har
För ditt skräf ej stort mera nu qwar.

Hwarför' spyr du mot oss ur din giftiga trut
Aggets stinkande ångor? — Wet hur!
Har du ej fått kredit, lär du wara — ett öf,
Har du fått den — en otacksam göf.

I din Knallare-Balk har du hugit alltjemt,
Men den floke föraktar ditt skämt.
Den som, lifasom du, bitit hufwut af skam,
Ejoger gerna i nödsfall sig fram.

Att du kommit på knek, har jag mig wäl bekant;
Jcke underligt då, att en slant,
Som du troligen fått för ditt rimsmideri,
Gjort dig hågad att Ejugare bli.

Älta ryggen, Munsjör, älta strupen också

För ett Femqvarter-rep, hå, hå, hå!
Rysligt wore, minsann om med forparnes sång
Skulle firas ditt Glas-öl en gång!

För att tysta din trut och de Lögnandar små,
Som i härnad mot sanningen gå,
Will jag säga för dig och hwar oförfämd
Hur han lyder vår Westgöta-Balk:
Skall,

Såsom friborne män, älska wi friheten
Och förswara till dödsstunden den.
Uti Söder och Norr färdas wi hit och dit,
För att skörda en ärlig profit.

Inga mödor wi sky, för att vinna vårt bröd,
För att slippa elände och nöd:
Hellre slita wi ondt, än att tigga oss fram
Och som lättingar lefwa i skam.

I vår hemort wi kunna vår utkomst ej nå,
Derför' oss wi på Handelen slå,
Sprida Ortens produkter i Landet omkring
Och för mödan ha stort ingenting.

Med vår Handel wi gagna ej Westergylln blott,
Nej, den batar i rundeligt mått
Äfwen andra Provinser, båd' fjerran och när,
Och de hålla vår wara så fär.

Wi i främmande Län, så i Stad som på Land,
Sälja, köpa och byta ibland,
Så att Köpmännen och de Landsbor också
På visiten alls ej klaga må.

Wi, som Lurndrägarne, ej ur Riset dra bort

Gångbart mynt, guld och silfwer — Helt Fort,
Wi lurndräga ej wi, men i Städerne mest
Går ju Lurndrägeri't som en pest.

De wi handla utaf, skinna ofta rätt bra,
Ockra stundom och fallsinligt ta'
Mer än 50 procent, när de lemna Kredit.
Huru stor blir wäl då vår profit!

De som köpa af oss och få lång delation,
Sakna ofta båd' hut och reson.
Då liquiden skall ske, komma undflykter blott,
Och att luras, det blifwer vår lott.

Jefe underligt då, att för en eller ann'
En högst laglig Konkurs timma kan;
Blott man ej, liksom mången vår tids Cesjonant,
Ger hin håle sin själ uti pant.

Såsom rättsskaffens Christne, wi frukta vår Gud,
Ära Kungen och lyda hans bud.
För vårt Fosterlands wäl wi i hjertat ha' mod
Att uppoffra vårt lif och vårt blod.

Våra skatter wi utgöra willigt och lätt,
Blott de grundas på Lag och på rätt.
Wi ha aktning för Lagar och Domarns person,
Blott han dömmar med wett och reson.

Ej blott hemma wi lefwa i endrägt och ro,
Nej, de borta ibland oss ock bo;
Och i faror och nöd wi undsätta hwarann',
Så widt hwar och en någonsin kan.

Med Fiskaler och Länsmän och andra, som gå
För alt Lagarnes helgd wakta på,